

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף נג

גמרא: למדנו במשנה שחמור יוצא לרה"ר במרדעת (= כיסוי שמניחים על החמור לחממו), הגמרא מבארת שמותר רק כשהיא היתה קשורה בו כבר מערב שבת שבכך הוא מוכיח שהמרדעת משמשת את החמור כמלבוש לחממו.

מסריכן / רצועה תחת זנבו: רצועה שקושרים לבהמה שלא יזוז האוכף בשעה שהיא עולה בהר או יורדת לעמק.

שאל רב אסי בר נתן את רב חייא בר רב: האם מותר לתת מרדעת על חמור (כדי לחממו) בשבת? שאלתו היא לגבי איסור טלטול המרדעת ברה"י ולא לגבי הוצאתו לרה"ר.

רב חייא בר רב סובר כרב שמותר לתלות בשבת טרסקל (= סל מלא שעורים) בצואר הבהמה אף שזהו רק **תענוג** בעלמא (שלא תצטרך לטרוח להתכופף ולאכול מהקרקע), ובודאי שמותר להניח על החמור מרדעת שהיא מצילה אותו **מצער** הצינה.

לחמור יש צער מהקור ולכן המרדעת מצילה אותו מצער, לעומת זאת הסרת האוכף מהחמור כשחם לו איננה מצילה אותו מצער, משום שחמור אפילו בתקופת תמוז קר לו.

לא יצא הסוס לרה"ר בזנב שועל (= נגד עין הרע) ולא בזהרורית שבין עיניו (= לנוי), לא יצא הזב בכיס שלו (= שתולים באמתו כדי לקבל את זובו ולבדוק את מספר ראיותיו), ולא עיזים בכיס שבדדיהן (= לקבל חלב הנוטף), ולא פרה בחסום שבפיה (= שלא תרעה בשדות אחרים), ולא סייחים בטרסקלים שבפיהם (= הוסבר למעלה), ולא בהמה בסנדל שברגליה (= שלא תינזק מהאבנים), ולא בקמיע (= כתב שתולים לרפואה) ואפילו הוא מומחה (= שריפא כבר שלוש פעמים). הטעם שלא תצא בכל אלה משום שהם לא עשויים לשמירת גופה והם נחשבים כמשא, ולגבי סנדל חששו חכמים שמא הוא יפול מרגלה ויבוא להעבירו ד' אמות ברה"ר.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

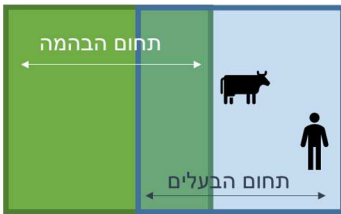
אבל מותר לבהמה לצאת לרה"ר באגד שעל המכה, ובקשישין שעל גבי השבר (= לוחות שמעמידים לה על גבי עצם שנשברה לשמור שלא תזוז העצם כדי שתתחבר), ובשליא המדולדלת בה (= שיצאה מקצתה), וטעם שמותר לה לצאת בכל אלה משום שאין חשש שמא יפלו ויבוא להעבירם ד' אמות ברה"ר. ופוקקין לה זוג בצארה (= סותם את הפעמון כדי שלא ישמיע קול, שהשמעת קול אסורה בשבת) ומטיילת עמו בחצר (אבל אסור לה לצאת עמו לרה"ר).

גזירת שחיקת סממנים: רבנן גזרו שלא לעשות ענייני רפואה בשבת, שמא יבוא לשחוק (= לטחון) סממני רפואה שהוא מלאכת "טוחן" האסורה בשבת.

אסור לאדם לצאת בשבת מחוץ לעיר יותר מאלפיים אמה, וזהו תחום שבת. בהמה שנמסרה בערב שבת לרועה, התחום שלה הוא כרגלי הרועה ולא כרגלי הבעלים.

היתה עומדת חוץ לתחום: למסקנת הגמרא אסור לאדם לקרוא לבהמה שנמצאת מחוץ לתחום שלו כדי שתבוא אליו, שמא הוא יצא מחוץ לתחום. ואם היה התחום

שלה מובלע בתוך התחום שלו, כלומר שהוא מסר אותה לרועה בערב שבת וכרגע היא נמצאת מחוץ לתחום שלה (= של הרועה) אבל היא בתוך התחום של הבעלים, מותר לו לקרוא לה שתבוא, אבל אסור לו להביאה בידיו משום שכשהיא מחוץ לתחום שלה אסור לו להוציאה מחוץ לד' אמות.

למדנו במשנה לעיל: אילים זכרים יוצאים לבובין. הגמרא מבארת מהו לבובין: 1. מחברים אותם שנים ביחד שלא יברחו. 2. קושרים להם עור כנגד ליבם שלא יטרפו אותם הזאבים (הזאבים נטפלים לזכרים דווקא משום שהם הולכים בראש זקוף, ונדמה לזאבים שהם רוצים להילחם בהם). 3. עור שקושרים להם תחת זכרותם כדי שלא יעלו על הנקבות ויעברו אותם. וטעם שמותר להם לצאת בכל אלה משום שזה מיועד לשמירתם או לצורך בריאותם ואין זה נחשב למשא.